

Joan Llopis.

Professor de Litúrgia dels Instituts Superiors de Ciències Religioses de Vic i de Barcelona.

SOBRE SANTOS I MIRACLES

El procediment que té establert l'Església catòlica per a considerar una persona beata o santa e basa, en bona part, en la comprovació de miracles atribuïts a la seva intercessió davant de Déu. No hi ha dubte que aquest sistema causa estranyesa no solament entre els ateu i els agnòstics, sinó també entre persones sincerament creients, que no acaben de veure com es pot compaginar tot plegat amb el manament explícitament contingut en la Bíblia de "*no temptar Déu*".

Perquè, al cap i a la fi, la pretensió d'obligar Déu a obrar un prodigi, per mitjà de la intercessió d'un determinat personatge ja difunt, per tal de "*provar*" al seva condició de beat o de sant, no deixa de ser una gosadia considerable: posar a prova Déu constitueix gairebé una blasfèmia. A més, els anomenats "*miracles*", tant els que els evangelis atribueixen a Jesús com els que són fruit de la intervenció dels sants, no són mai "*proves*" sotmeses al judici de la raó, sinó "*signes*" que únicament es poden copsar a través de l'actitud de la fe.

No pot ser, per tant, intenció de les autoritats eclesiàstiques fer servir els miracles com uns arguments irrefutables per tal de demostrar que aquesta o aquella persona gaudeix de la felicitat eterna i pot ser venerada pels fidels. L'única utilització acceptable del recurs als miracles seria la que es basés en l'autèntic concepte d'aquests: no són "*proves*" sinó "*signes*". De què són signes aquests fets sorprenents, consistents gairebé sempre en guaricions més o menys extraordinàries o inexplicables? Signifiquen que la "*memòria*" d'un personatge concret continua tan viva i exemplar entre els membres de la comunitat cristiana que és capaç de produir en ells efectes benèfics, fins i tot de tipus terapèutic. No cal que aquests efectes siguin comprovats científicament. N'hi ha prou que, per a aquelles persones o aquelles comunitats concretes que el mantenen viu, el record del qui consideren sant els sigui font de salut i de salvació. I, al capdavall, això és el que de debò vol dir que una persona és beata o santa: que continua vivent en la memòria col·lectiva de l'Església com a model de vida cristiana.

En resum: o bé es fa un esforç per presentar el recurs als miracles de la manera que he insinuat –però, aleshores, cal desvincular-los de tota prova científica–, o bé es prescindeix totalment d'aquest recurs. En tots dos casos, caldria eliminar l'exigència de miracles per a beatificar o canonitzar una persona.